

Arrest

nr. 163 764 van 9 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 18 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 november 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. BAELDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Servische nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 31 maart 1985.

Op 14 oktober 2012 wordt de verzoekende partij bevolen om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod.

Op 12 april 2015 wordt de verzoekende partij bevolen om het grondgebied te verlaten.

Op 5 mei 2015 wordt de verzoekende partij opnieuw bevolen om het grondgebied te verlaten.

Op 3 november 2015 maakt de verzoekende partij het voorwerp uit van een 'administratief verslag vreemdelingencontrole' voor inbraak in woning.

Op 4 november 2015 wordt de verzoekende partij bevolen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 4 november 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"Aan de mevrouw, die verklaart te heten:

naam: B. [...]

voornaam: M. [...]

geboortedatum: 31.03.1985

geboorteplaats:

nationaliteit: Servië

In voorkomend geval, ALIAS: M.Z. [...], R. M. [...], R. T. [...], R. T. [...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 04.11.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod. ~~Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op ...~~

Reden van de beslissing

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft bevelen om het Grondgebied te Verlaten dat haar betekend werden tussen 14.10.2012 en 05.05.2015.

Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd .

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inbraak in woning

PV nr (...) AN.22.LB.135289/2015 van de politie van ANTWERPEN

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen die haar betekend zijn op 14.10.2012 - 12.04.2015 - 05.05.2015

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of*
- een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd*

Bovendien het feit dat zus van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM. blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Op 10 november 2015 richt de verwerende partij een ‘readmissie’ aanvraag aan de Servische autoriteiten die op 17 november 2015 hierover hun akkoord gaven.

Op 17 november 2015 wordt eveneens een informatieaanvraag tot overname gericht aan de Nederlandse verbindingssambtenaar die op 20 november antwoordde dat: *“Nederland niet verantwoordelijk is voor de overname van verzoekende partij, daar zij sedert 12 augustus 2011 niet meer in het bezit is van een geldige Nederlandse verblijfsvergunning”.*

Op 25 november 2015 wordt de verzoekende partij onder escorte naar Belgrado gerepatriëerd.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 62 en 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de bestuurshandelingen, van artikel 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 8 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en de hoorplicht.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“Gelet op artikel 62 vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, alsook de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, dient een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken afdoende gemotiveerd te zijn.

Dit betreft enerzijds een noodzaak tot formele en anderzijds een noodzaak tot inhoudelijke motivatie.

Een gebrekkige motivering staat hierbij gelijk aan een afwezigheid van motivering. Immers, een vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn hierbij niet afdoende (VAN HEULE, D., De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet, T.V.R. 1993/2, 67-71).

De formele motiveringsplicht waarborgt niet alleen dat de burger hierdoor duidelijk kennis kan nemen van alle elementen welke aan de basis van de beslissing liggen, alsook van de draagwijdte van deze beslissing (o.a. RvS nr. 45.623 van 30 december 1993), doch deze formele motiveringsplicht waarborgt tevens de goede werking van het gerechtelijk apparaat (o.a. RvS nr. 44.847 van 9 november 1993).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht tenslotte bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

In casu is het onmiddellijk duidelijk dat op geen enkele wijze rekening werd gehouden noch met het Nederlands kind L. R. [...] (°27.03.2003) van verzoekster met wie zij een omgangrecht heeft dat door een inreisverbod van drie jaar onherstelbaar zou worden onderbroken (midden in de puberteit van zoon L. [...]), terwijl evenmin enige rekening werd gehouden met het verblijf van de familieleden B. [...] te Beringen.

Aan verzoekster werd een inreisverbod van 3 jaar afgeleverd.

De motivatie van dit inreisverbod stelt (stuk 1):

Art. 74/11, §1 Vreemdelingenwet bepaalt:

“[...]”

Een inreisverbod op grond van art. 74/11, §1, tweede lid Vw. behelst m.a.w. een inreisverbod mogelijks variërend tussen 1 dagen en maximum 3 jaar.

Het opleggen van een inreisverbod, alsook de bepaling van de duur van een inreisverbod, behelst een discretionaire bevoegdheid en aldus géén gebonden bevoegdheid voor verweerder. Artikel 74/11 Vw. voorziet immers louter in de mogelijkheid voor verweerder om een inreisverbod op te leggen, doch geenszins in een verplichting om dit effectief te doen. Aldus kan verweerder binnen zijn discretionaire bevoegdheid op dit punt (art. 74/11, §1, tweede lid Vw) variëren tussen een inreisverbod van 0 dagen of 1 dag tot een inreisverbod van maximum 3 jaar, hierbij rekening houdend met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

Dit heeft evident zijn onmiddellijke impact op de motiveringsplicht:

Hoe groter de discretionaire bevoegdheid of beoordelingsmarge van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat (RvS nr. 43.560 van 30 juni 1993, R.W. 1994-95, noot I. OPDEBEEK; RvS nr. 43.556, 30 juni 1993).

“De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld.”

(OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., *Formele Motivering van bestuurshandelingen*, Administratieve rechtsbibliotheek, Die Keure, Brugge, 1999, p. 149, nr. 185).

De discretionaire bevoegdheid / de beoordelingsmarge van verweerder is zéér groot inzake inreisverboden. De motivatieplicht kan in deze dan ook niet lichtzinnig worden opgevat.

De wet bepaalt aldus uitdrukkelijk als gebod aan de Dienst Vreemdelingenzaken om bij wens tot afleveren van een inreisverbod verplicht rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Dit werd in casu manifest niet gedaan. Enkel en alleenlijk het bestaan van een “zus in België” werd in de overweging in rekening gebracht. Noch min, noch meer.

Aldus werd per definitie – immers blijkend uit de motivatie van de bestreden beslissing – géén rekening gehouden met het duurzaam legaal verblijf van de ouders B. en Z. B. [...], wonende te [...];

Evenmin werd enige rekening gehouden met het bestaan van verzoeksters Nederlands kind L. R. [...] (°27.05.2003) met wie zij een omgangsrecht onderhoudt.

Verweerder schendt hiermee ten stelligste art. 74/11 Vw. volgens hetwelk maximum een inreisverbod van drie jaar kan worden afgeleverd ... op voorwaarde dat dit gesteund is op alle “specifieke omstandigheden van elk geval”.

Door een inreisverbod af te leveren voor drie jaar voor het grondgebied van België evenals het grondgebied van de staten van het Schengenacquis wordt verzoekster de facto voor minstens drie jaar definitief gescheiden van haar kind. Dit maakt wel degelijk een disproportionele schending van het privé- en gezinsleven van verzoekster uit (art. 8 EVRM), terwijl dit evenzoveel een onrechtmatige/disproportionele scheiding van ouder en kind uitmaakt (art. 9 IVRK).

De verbreking van de beslissing dringt zich dan ook op.

* * *

Verweerder kan zich niet verstoppen achter het verweer dat zij niet op de hoogte zou zijn geweest van het bestaan van verzoeksters Nederlandse zoon L. R. [...], van het verblijfsrecht van verzoekster in Nederland en van de duurzaam verblijfsgerechtigde ouders en naaste familie te Beringen.

Immers is net daartoe de hoorplicht nuttig en noodzakelijk.

Aldus werd in casu evenzoveel de hoorplicht geschonden, alwaar het verzoekster hierdoor minstens onmogelijk werd gemaakt om haar individuele omstandigheden m.o.o. een individueel onderzoek te duiden t.a.v. verweerder, teneinde deze te zien komen tot een inreisverbod dat merkelijk lager zou liggen of desgevallend zelfs helemaal niet zou zijn opgelegd in het licht van haar individuele situatie.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebreke aan enig formele wetgeving ter zake, is de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing als aan onderstaande twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast;
2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS 17 februari 2011, nr. 211.309; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

Bij een inreisverbod (quod in casu) is aan deze beide voorwaarden voldaan, derwijze dat de hoorplicht van toepassing is en het de gemachtigde toekwam om alvorens een inreisverbod op te leggen, verzoekster de gelegenheid te bieden om hieromtrent haar standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor haar belangen op te komen (zie in die zin RvV 27 augustus 2014, nr. 128.272).

“In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/11, §1 eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, en artikel 74/11, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. De hoorplicht in het kader van de besluitvorming die leidt tot het opleggen van een inreisverbod hangt dan ook nauw samen met de genoemde bepalingen van artikel 47/11 van de Vreemdelingenwet.”

(RvV nr. 128.272 van 27 augustus 2014, T.Vreemd. 2014, p. 408)

Indien verzoekster gehoord was geworden, had zij minstens kunnen wijzen op haar individuele familiale situatie en haar omgangsregeling met haar Nederlandse zoon Luciano RENS (°27.05.2003).

Hiermee toont verzoeker afdoende aan dat geen sprake is van een hypothetisch geval doch van een concrete individuele situatie in diens hoofde, waarbij een schending van het hoorrecht dient te worden vastgesteld, gezien bij het horen van verzoekster quasi zeker tot een andere inschatting van het opgelegde inreisverbod zou zijn gekomen door verweerder.

“Het niet horen van de verzoeker heeft in casu dan ook een bepalende invloed op de strekking van de bestreden beslissing, zodat het vastgestelde gebrek in de besluitvorming de vernietiging van de bestreden beslissing met zich meebrengt.”

(RvV nr. 128.272 van 27 augustus 2014, T.Vreemd. 2014, p. 408).”

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“Zij betoogt dat verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft bij het opleggen van een inreisverbod van maximum drie jaar. Artikel 74/11 voorziet immers louter de mogelijkheid om een inreisverbod op te leggen doch geenszins de verplichting om het te doen en heeft verwerende partij de mogelijkheid om een inreisverbod op te leggen variërend van één dag tot maximum drie jaar.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat een uitvoerige motivering werd voorzien omtrent het inreisverbod van drie jaar. Er werd gewezen op het feit dat verzoekster geen uitvoer heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die haar ter kennis werden gebracht tussen 14 oktober 2012 en 5 mei 2015, zij op heterdaad betrapt is voor inbraak in woning, er een risico op onderduiken bestaat daar zij geen gekende of vaste verblijfplaats heeft in België en zij in het verleden inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde schaden.

Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van verzoekster om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van drie jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Bovendien brengt zij geen elementen aan of specifieke omstandigheden aan die zouden kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Waar zij stelt dat er geen rekening gehouden werd met het duurzaam legaal verblijf van haar ouders in België en haar Nederlands kind met wie zij omgangsrecht heeft, dient te worden opgemerkt dat verzoekster niet aantoonbaar een effectief gezinsleven uit te oefenen of een gezinsband te onderhouden met haar ouders. Zij betwist niet illegaal op het grondgebied te verblijven, noch toont zij aan in het verleden de nodige stappen te hebben ondernomen om haar Nederlandse verblijfsrecht naar België te laten overzetten.

“Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. Het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.” (RVV nr. 71.086 d.d. 30 november 2011)

Aangaande het omgangsrecht met haar in Nederland verblijvende zoon, blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster, conform artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, vanuit haar land van herkomst, de intrekking van het inreisverbod kan vragen van zodra ze vanuit de Nederlandse dienst, die

bevoegd is voor het kind, het signaal krijgt dat ze haar zoon opnieuw mag bezoeken. Indien zij geen bezoekrecht krijgt is er ook geen belang op het inreisverbod op te heffen of op te schorten.

Waar verzoekster een schending van de hoorplicht aanbrengt dient te worden opgemerkt dat zich in het administratief dossier een vragenlijst bevindt die door haar op 5 november 2015 werd ingevuld en waar zij haar individuele situatie heeft toegelicht.

Naar Unierecht zal het recht om te worden gehoord pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Het vaag en algemeen betoog van verzoekster laat geenszins toe te besluiten dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden.

Een schending van de hoorplicht kan niet worden weerhouden.

Het enige middel is ongegrond.”

2.1.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) kan als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De beoordeling van het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet, daar de bestreden beslissing op voormelde bepaling steunt.

De verzoekende partij wijst er ondermeer op dat ingevolge artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissing rekening moet houden met de individuele omstandigheden en dat dit *in casu* duidelijk niet gebeurd is, nu zij erop gewezen heeft dat zij een Nederlands kind (geboren op 27 mei 2003) heeft met wie zij een omgangsrecht heeft. Ook wijst de verzoekende partij dat haar ouders legaal in België verblijven. Om haar verklaringen te staven legt de verzoekende partij de volgende documenten voor: schrijven vanwege ouders B. en Z. B., beschikking van de Raad voor Kinderbescherming te Middelburg *d.d.* 21 september 2011, schrijven vanwege Mr. P.G., de Nederlandse raadsman van de verzoekende partij, attest van gezinssamenstelling van haar familie en de Belgische identiteitskaart en verblijfskaart van familieleden in België.

In casu legt de verwerende partij een inreisverbod op aan de verzoekende partij op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat de verzoekende partij niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting. Hierbij wordt er met name op gewezen dat de verzoekende partij geen gevolg gaf aan bevelen om het grondgebied te verlaten die haar betekend werden tussen 14 oktober 2012 en 5 mei 2015. In dit verband wordt ook melding gemaakt van een risico op onderduiking. Voorts wordt aangegeven dat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en de openbare orde te schaden, waarbij verwezen wordt naar het gegeven dat de verzoekende partij op heterdaad betrapt werd voor inbraak in een woning. Voorts geeft de verwerende partij aan dat het gegeven dat de verzoekende partij een zus heeft in België, niet kan worden weerhouden nu de verzoekende partij inbreuken gepleegd heeft die de openbare orde schaden. *In casu* betwist de verzoekende partij niet dat ze geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die haar betekend werden tussen 14 oktober 2012 en 5 mei 2015. De verzoekende partij betwist dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod niet rekening werd gehouden met haar specifieke omstandigheden in het kader van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, §1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet, luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien : 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden; 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2.[...]

§ 3.[...]"

Zoals verzoekende partij terecht aanvoert, vereist artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dat rekening moet worden gehouden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was dat de verzoekende partij een kind heeft in Nederland, die in een pleeggezin verblijft en met wie de verzoekende partij een omgangsrecht heeft. Ook blijkt uit het administratief verslag van 12 april 2015, opgenomen in het administratief dossier, dat de verwerende partij kennis had van het gegeven dat de vader van de verzoekende partij in België verblijft. In het administratief verslag van 12 april 2015 is ook het adres van haar vader vermeld, en blijkt dat de verzoekende partij in dat administratief verslag dit adres ook vermeldt als haar woonplaats. In het administratief verslag van 12 april 2015 wordt ook aangeduid dat de verklaringen van de verzoekende partij niet bijgevoegd worden. In de daaropvolgende verslagen van mei, oktober en november 2015 zijn voormelde gegevens niet ingevuld in de documenten. De vakjes waar deze gegevens in principe vermeld diende te worden, zijn blanco. Uit geen enkel stuk van het administratief dossier kan de Raad afleiden waarom deze gegevens niet ingevuld werden.

De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van Vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *"De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert."* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In casu stelt de Raad vast dat noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij enigszins rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval, met name dat de verzoekende partij een kind in Nederland heeft met wie ze een omgangsrecht heeft en dat haar vader in België verblijft. Uit de bestreden beslissing blijkt enkel dat er rekening werd gehouden met het gegeven dat de verzoekende partij een zus in België heeft. Nergens kan de Raad uit afleiden dat voor het bepalen van de duur ook met de andere specifieke omstandigheden eigen aan het geval door de verwerende partij is rekening gehouden, met name haar biologisch kind die bij een pleeggezin in Breda verblijft en het feit dat haar vader in Beringen verblijft.

Waar de verwerende partij oppert dat het de verzoekende partij vrij staat om met het oog op gezinshereniging in toepassing van artikel 74/12, §1 van de Vreemdelingenwet de opheffing of opschorting te vragen van het inreisverbod, merkt de Raad op dat deze mogelijkheid evenwel geen afbreuk doet aan de verplichting die rust op het bestuur om bij het opleggen van een inreisverbod, en

het bepalen van de duur ervan, een onderzoek te voeren naar de omstandigheden eigen aan elk geval, een verplichting die vervat zit in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Het stond dan ook aan de gemachtigde van de staatssecretaris zelve om een zorgvuldige afweging door te voeren op grond van de specifieke omstandigheden van het geval van de verzoekende partij.

De Raad mag zich niet in de plaats stellen van de verwerende partij om een afweging te maken van alle *in casu* dienstige specifieke omstandigheden, hetgeen zou kunnen blijken uit een afweging tussen de elementen die pleiten voor een beperking van de duur van de inreisverboden en de elementen die pleiten voor een langere duur van de inreisverboden. Hij kan bijgevolg niet beoordelen of de afweging van de door verzoekende partij aangehaalde elementen die verwerende partij bekend waren – zoals onder meer de aanwezigheid van haar kind die in Nederland in een pleeggezin verblijft en met wie ze een omgangsrecht heeft en het verblijf van haar vader in België – tot een andersluidende beslissing aanleiding had kunnen geven. Wel moet worden vastgesteld dat noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat met die specifieke omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, bij de beoordeling of de motivering van het bestreden inreisverbod van drie jaar, rekening werd gehouden.

Gezien de verstreckende gevolgen van de inreisverboden heeft de verwerende partij *in casu* op een onzorgvuldige wijze gehandeld.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel *juncto* artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Hoewel het niet betwist is dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan de terugkeerverplichting, haar opgelegd bij het bevel om het grondgebied te verlaten - betekend tussen 14 oktober 2012 en 5 mei 2015 - dient te worden opgemerkt dat de geldingstermijn van het inreisverbod gelet op de aard van deze maatregel en gelet op het bepaalde in artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgesplitst van de beslissing tot het opleggen van het inreisverbod zelve. Een inreisverbod kent geen onafhankelijk bestaan los van de geldingstermijn ervan.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing zodat er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelonderdelen bestaat.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 november 2015 tot afgifte van een inreisverbod, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS